



Lisa Torell, *Take Care of the Garbage*, 2017

In addition to my interest in public space, performance and performativity were things I started focusing on more during the time I worked as a researcher at the Arctic University Academy of Arts in Tromsø. Performance is *planned acting* and performativity is *intuitive acting*. It's about wanting to oscillate between the planned and the intuitive—that is, taking care of the present in the present. It's about more clearly establishing presence, but also introducing risk as a necessary ingredient in the work. And also about being able to link together words, body, and space—and working in-between them. Because many

You work with public space, but also with semi-public space. What is that?
 Spaces that are partially public. That is, spaces that have various types of limitations and regulations. For example, spaces that are controlled by specific opening hours, membership, or entrance fees. Fenced-in parks, Västerås konstmuseum, libraries, shopping malls, and swimming pools are all examples of semi-public places. Public space is society's open stage, you might say, where politics and reality can be played out and tried on, which is where the title for the exhibition

You work with public space, but also with semi-public space. What is that?
 In the work *Human Population* I show that it's possible to exclude people (to discriminate) with something as simple as the edge of a sidewalk. Or by not having public toilets. We have accessibility requirements regulated both by the UN and by Swedish law. All public spaces have to be accessible to everyone regardless of any disabling conditions. The regulations for this were written into the Human Rights charter back in 2006 and ratified by the Swedish Parliament in 2008. In my investigations of public space, I'm interested in people and in mankind, in the collective and the individual, in our ages, our imaginations, and our illnesses—in all the complexity of what it means to be human. And in what we are as a population— the fact that we're divided, fragmented individuals, and yet we also belong together.

For many years, you've been working with public space—our shared, common spaces. These are places outside the private sphere of the home, and use—streets, plazas, staircases, passageways, stations, pedestrian paths, parking lots. In your work, you call our attention to all those places we pass by every day. What questions about public space do you want to raise in your art?

I'm interested in what public space is and does with us people—or what it does for us, for our different needs and possibilities. Whether it makes us possible or it makes us impossible, so to speak. Public spaces are fantastic places that we often take for granted in Sweden, but we ought to take better care of them. And one way of taking care of them is to demand a lot of them. For example, questions that come from the borderland, stories that were never written down, and experiences that happened outside of written history. Lisa, you use performance as your primary medium, and you often invite an audience to become part of a staged and directed situation.

Performance as an artistic method is a living art that comes into being through experience, participation, and making. A performance plays out in the present and is experienced by those who participate in the place or the situation. Therefore, lots of performance art has revolved around questions that come from the borderland, stories that were never written down, and experiences that happened outside of written history. Lisa, you use performance as your primary medium, and you often invite an audience to become part of a staged and directed situation.

comes from: *Society's Fitting Room*. The "white cube," or a museum, as I see it, is a space for staging a vision of society. It's a space that makes possible reflection and speculation. I've often worked with public space and semi-public space in parallel. Among the challenges is working the place's temporary present into the construction and experience of the artwork to be able to act between different realities and perspectives.

Performance as an artistic method is a living art that comes into being through experience, participation, and making. A performance plays out in the present and is experienced by those who participate in the place or the situation. Therefore, lots of performance art has revolved around questions that come from the borderland, stories that were never written down, and experiences that happened outside of written history. Lisa, you use performance as your primary medium, and you often invite an audience to become part of a staged and directed situation.

comes from: *Society's Fitting Room*. The "white cube," or a museum, as I see it, is a space for staging a vision of society. It's a space that makes possible reflection and speculation. I've often worked with public space and semi-public space in parallel. Among the challenges is working the place's temporary present into the construction and experience of the artwork to be able to act between different realities and perspectives.



Lisa Torell, *Human Population #Västerås*, 2020

Vad intresserar dig med det digitala?
 Att det är en semi-offentlig plats. En digital plats som idag allmer ersätter de fysiska semi-offentliga platserna. Tidigare gjordes de flesta av bankärenden på banken, men nu gör de flesta av oss bankärenden digitalt, vid en skärm. De sista två åren med Covid-19 har många jobbat hemifrån via olika video- eller mötesplattformar. Men det pratas sällan om tillgänglighet när det gäller de digitala rummen. Och ansvar. Samhällsansvar. Det är lätt att jobba hemma om man har ett specifikt rum och en bra internetuppkoppling. Men det är inte så lätt att delta om man inte har det.

Zoom bjuder du in publiken till att uppleva en videoverk. Men i ett av verken *What if och scenen* performance som redan hänt och som nu visas som nästan alla de verk vi ser i utställningen är filmade i offentliga rum som delvis kommer att utspela sig runt år 2070. Deltagarna får möjlighet att prova på offentliga rummet och det semi-offentliga rummet i en annan verklighet och en lite annan kropp. Det är rum där både mycket privata och allmänna upplevelser kan utspela sig. Det är rum där vi kan spegla oss, jämföra oss och uppfåna oss.

Nästan alla de verk vi ser i utställningen är filmade i offentliga rum som delvis kommer att utspela sig runt år 2070. Deltagarna får möjlighet att prova på offentliga rummet och det semi-offentliga rummet i en annan verklighet och en lite annan kropp. Det är rum där både mycket privata och allmänna upplevelser kan utspela sig. Det är rum där vi kan spegla oss, jämföra oss och uppfåna oss.

Zoom bjuder du in publiken till att uppleva en videoverk. Men i ett av verken *What if och scenen* performance som redan hänt och som nu visas som nästan alla de verk vi ser i utställningen är filmade i offentliga rum som delvis kommer att utspela sig runt år 2070. Deltagarna får möjlighet att prova på offentliga rummet och det semi-offentliga rummet i en annan verklighet och en lite annan kropp. Det är rum där både mycket privata och allmänna upplevelser kan utspela sig. Det är rum där vi kan spegla oss, jämföra oss och uppfåna oss.

Vad intresserar dig med det digitala?
 Att det är en semi-offentlig plats. En digital plats som idag allmer ersätter de fysiska semi-offentliga platserna. Tidigare gjordes de flesta av bankärenden på banken, men nu gör de flesta av oss bankärenden digitalt, vid en skärm. De sista två åren med Covid-19 har många jobbat hemifrån via olika video- eller mötesplattformar. Men det pratas sällan om tillgänglighet när det gäller de digitala rummen. Och ansvar. Samhällsansvar. Det är lätt att jobba hemma om man har ett specifikt rum och en bra internetuppkoppling. Men det är inte så lätt att delta om man inte har det.

Du arbetar med offentligt rum, men också med semi-offentligt rum. Vad är det?
 Rum som delvis är offentliga. Det vill säga rum som har olika typer av begränsningar och regleringar. Som till exempel styrs av särskilda öppettider, medlemskap eller har inträdesavgift. Inhägnade parker, Västerås konstmuseum, bibliotek, gallerior och simhallar är olika exempel på semi-offentliga platser.

Offentligt rum är samhällets öppna scen skulle man kunna säga, där politik och verksamhet kan prövas, därav titeln på utställningen *Samhällets provrum*. "Den vita kuben" eller ett museum är, som ser jag det, rum för att iscensätta samhället. Ett rum som möjliggör reflektion och spekulation. Ofta har jag jobbat parallellt med det offentliga rummet och det semi-offentliga rummet. Till utmaningarna hör att jobba in platsens tillfälliga nu i konsterverkets konstruktion och upplevelse, för att kunna agera mellan olika verksamheter och perspektiv.

LISA TORELL SAMHÄLLETS PROVNUM

Lisa Torell om utställningen Samhällets provrum 23.10 — 9.1 2022 på Västerås konstmuseum

Du har under många år arbetat med det offentliga rummet; vårt delade, gemensamma rum. Det handlar om platser utanför det privata hemmet, som alla ska kunna ta del av och använda — gator, torg, trappor, passager, stationer, gångvägar, parkeringsplatser. I dina verk uppmärksammar du alla de platser som vi passerar i vardagen. Vilka frågor om det offentliga rummet vill du väcka i din konst?

Jag är intresserad av vad offentlig plats är och gör med oss människor. Eller vad den gör för oss, för våra olika behov och möjligheter. Om den möjliggör oss eller om den omöjliggör oss, så att säga. Det offentliga rummet är en fantastisk plats som vi ofta tar för given i Sverige, men som vi i högre grad borde värna. Värna, också genom att ställa krav på den. Genom till exempel verket *Human Population* visar jag att det går att exkludera (diskriminera) människor med något så enkelt som en trottoarkant. Eller genom att inte ha offentliga toaletter. Vi har tillgänglighetskrav reglerade både av FN och svensk lag. Alla våra offentliga platser ska vara tillgängliga för alla oavsett förutsättning. Förordningen om detta blev inskriven i Mänskliga Rättigheter redan 2006 och 2008 antog Sveriges riksdag konventionen. I mitt undersökande av offentlig plats är jag intresserad av människor och människan, av kollektivet och individen, åldrarna, fantasierna och sjukdomarna. Av komplexiteten begreppet människa innebär. Liksom vad vi är som population. Att vi är delade, splittrade individer, men att vi också hör ihop.

